

den Maade. Dersom man fra Kirkestyrelsens Side venter, at man alligevel skal blive ved at give Penge og vise sig imødekommende mod de Krav, der blive stillede, tror jeg virkelig, Kirkestyrelsen snart bør tage Skeen i én anden Haand og søge at imødekomme ogsaa de Krav, der stilles fra vor Side om en friere Udvikling og Reformier paa forskellige Omraader.

Alberti: Jeg mindes ikke nogen Sinde at være bleven saa ubehagelig overrasket, som jeg blev ved den første officielle Handling af den højtærede Kultusminister, nemlig Bestemmelsen om, at han ignorerede den paa Finansloven vedtagne Bestemmelse om Nedsættelse af Renten af Sorø Akademis Midler. Jeg finder denne Handling at være af en meget uheldig Karakter. Nu have vi jo ganske vist hørt den ærede Ministers Grunde derfor: vi have hørt, at det var, fordi Ministeren frygtede for, at der skulde udbrede sig Misundelse blandt Skyldnere af andre Midler under Universitetet, som ikke fik nogen Rentenedsættelse. Det kan jo være meget godt, at den højtærede Minister saaledes drager Omsorg for, at Misundelse, som jo er en hæsleg Last, ikke udbreder sig i Folket, men det forekommer mig rigtignok, at Ministeren her er kommen fra Scylla i Carybdis; thi, hvis det er lykkedes ham at undgaa, at Misundelsen har udbredt sig, saa har han i samme Øjeblik udsat sig for, at vredagtige og andre ukristelige Tanker skulde udbrede sig i Folketinget. Ministeren har jo nemlig ikke kunnet være blind for, at man i Folketinget — fra mange Sider i hvert Fald — vil føle det som en Tiltsidesættelse og Krænkelser, naar denne Bestemmelse saaledes bliver ignoreret. Den højtærede Minister vil jo vide, at det gennem en Række af Aar har ligget Flørtallet i dette Ting paa Sinde at virke ved alle mulige Midler henimod at faa Prioritetsrenten nedsat. Den højtærede Minister vil jo have bemærket, at der fra dette Tings Side Gang efter Gang har været stillet Forslag i saa Henseende med Hensyn til de Midler, der enten tilhøre Staten eller ere under offentlig Kontrol, idet man snart har stillet Forslag paa Finansloven og snart har stillet Forslag om en særlig Lov, og at disse Bestræbelser altid indtil nu allersidste Gang ere blivne mødte med Uvilje og Modstand baade fra Regeringen og fra det andet Ting. Nu vare vi endelig komne saa vidt, at vi i vore Bestræbelser for at faa denne Sten trillet op paa Bjærgtet havde faaet Regeringen med os. Regeringen hjalp os med at trille, og

det lykkedes os (da ogsaa endelig at faa Stenen trillet op. Men saa kommer den højtærede Minister og siger: Dette, at denne Sten ligger her, kan vække Misundelse hos dem, der ikke faa nogen Nytt af den, derfor giver jeg den et Puf; saa den triller ned igen, saa kunne de Herrer begynde at trille en noget større Sten op, saa at Rentenedsættelsen ogsaa kan komme de mulig misundelige Personer til gode, og den højtærede Minister siger endvidere — hvad der naturligvis er en ikke ringe Trøst for os — at han vil se paa disse vore fremtidige Bestræbelser med al mulig Sympati. Men naar den højtærede Minister saaledes i det Tilfælde, der foreligger her, har af ministeriel Magtfuldkommenhed — eller vel rettere sagt af ministeriel Magttilvendelse — tilsidesat den en Gang vedtagne Finanslov, hvad borger os saa for, naar vi efter meget Slid og Møje og i vort Ansigts Syed have faaet Stenen trillet op paa Toppen af Bakken igen, at der da ikke muligvis kunde være mange andre Mennesker i Landet, f. Eks. de, der skyldte Penge under de forrige Ryttergodser eller under Domænerne, som ville komme og sige: Ja, men hvorfor skulle disse Folk under Universitetet have denne Rentenedsættelse, og vi ikke? Det vilde jo atter være Misundelse, og det kunde da være, at Ministeren, for at undgaa denne Misundelse, igen gav Stenen et Puf, saa at den trillede ned. Saa skulde vi igen anvende vor Energi til at tage fat paa ny, og saaledes kunde det blive ved, saa længe der var noget Menneske i Landet, der i Prioritetsrente skulde svare mere end $3\frac{3}{4}$ pCt. Ja, selv om det kom saa vidt, at vi ogsaa trillede en saa stor Sten op, kunde det jo tænkes, at de Folk, der slet ikke skyldte noget bort, kunde blive misundelige over, at de Folk, der skyldte noget bort, saaledes fik Rentenedsættelse. Jeg finder, at denne Bestemmelse af den højtærede Minister ikke blot er uheldig i Realiteten, men jeg finder den dobbelt uheldig, fordi det er en Bestemmelse, der, som det allerede er antydet af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (P. Christensen), indeholder en ligefrem og aabenlys Tiltsidesættelse af den af Regeringen forelagte, af begge Rigsdagens Ting vedtagne og af Kongen stadfæstede Finanslov. Denne Post paa Finansloven maatte lige saa vel respekteres som alle de andre Poster. Jeg finder, at den højtærede Ministers Fremgangsmaade er saa meget mere besynderlig, som det ikke blot er saa, hvad der vel maa erindres, at denne Bestemmelse var foreslaaet af den